

Jos Arts

Dit gun ik iedereen!

Hoe een sabbatical
je leven kan veranderen

Dit gun ik iedereen!

Hoe een sabbatical je leven
kan veranderen

Jos Arts

Colofon

Copyright © 2018 Jos Arts

Auteur: Jos Arts

Redactie: Haags Bureau, Den Haag

Omslag en binnenwerk: Haags Bureau, Den Haag

Omslagfoto: Shutterstock

Druk: Pumbo.nl

Trefwoorden: persoonlijke ontwikkeling, transformatie, sabbatical, spiritualiteit

ISBN 978-90-829690-0-9

NUR 400/728

ISAC OCC01900

Van deze uitgave mag helaas niets worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur/uitgever. Mailt u echter gerust uw vragen, want ondanks het voorgaande deelt de auteur graag zijn kennis en ervaringen.

De auteur/uitgever aanvaardt geen aansprakelijkheid ten aanzien van handelingen die door de lezer worden verricht op basis van teksten in dit boek. Alle handelingen zijn volledig voor de eigen verantwoordelijkheid van de lezer.

Voorwoord

Hoe een succesvolle coach een zielencoach wordt

Jos schrijft over de belangrijkste keuze waar iedereen voor staat, in zijn dagelijks leven, maar ook definitief: die tussen ego en ziel, die tussen angst en liefde, die tussen hoofd en hart. Hij demonstreert dit met zijn eigen leven, en daardoor is zijn boek zo waardevol en aansprekend. Het is geen ego-verhaal geworden van 'kijk mij eens', maar inderdaad het verhaal van de held die op reis gaat om zijn schat te zoeken, en zo zijn omslag maakt van uiterlijk succes naar innerlijke bezieling, en ons daardoor iets kan leren. Het is een eerlijk boek, Jos spaart zichzelf niet. We mogen echt bij hem naar binnen kijken.

Jos zijn verhaal demonstreert dat je als held onderweg je moeilijkheden tegenkomt, maar ook steeds op wonderlijke wijze gesteund wordt en de juiste helpers op je pad krijgt, soms door toevallige ontmoetingen, soms doordat je ziel je een aanwijzing geeft: daar moet je zijn. Het gaat om de tekenen leren verstaan. Dit geldt voor iedere held. En een held is iemand die zijn levensmissie vervult, naar zijn ziel luistert en welgemoed zijn weg baant door de wildernis. Want 'een gebaande weg is het pad van een ander, daar zul jij je schat niet vinden', leert de grote mytholoog Joseph Campbell ons.

Daartoe moet de held vaak eerst heel wat loslaten, de ballast, de overbodigheden waaraan hij gehecht is geraakt, de ego-aankleefsels zoals geld, status, een groot kantoor, een boekenverzameling, z'n fake-persoon, z'n sociale masker. Het is rouwen en stil durven staan. In wezen is het een zuiveringsproces. Jos hield zijn hele leven tegen het licht en onderzocht wat voor hem nog klopte en wat niet meer. Ik mocht daar voor een deel van nabij getuige van zijn. Dank je Jos. Het was een moedig proces en ook een kale ervaring. Angst komt zomaar opzetten: maar wat houd ik dan nog over? En kan ik wel mijn boterham verdienen? Wat ga ik in godsnaam doen? Het is leeg worden en opnieuw beginnen, pril als een baby.

Dan heeft de held zijn schat gevonden en de draak die zijn schatkist bewaakte met liefde overwonnen. Want, zoals Campbell schrijft, op elke schub van de draak staat geschreven 'gij zult' of 'gij zult niet': alle oude geboden en verboden, alle blokkerende overtuigingen en valse normen, alle ego-patronen, alle verslaving aan controle. Als we dit alles durven aan te kijken en los te laten, zullen we zien dat de grote afschrikwekkende draak een klein lief draakje wordt dat we kunnen aaien. Dan blijkt dat hij niet op onze kist zat om ons af te schrikken, maar om anderen weg te houden van onze schat. Hij geeft ons de sleutel, en als we daarmee onze schatkist openen, dan vinden we daarin twee dingen: een spiegel die ons weerspiegelt wie we *werkelijk* zijn, en een boekrol waarop onze zielemissie geschreven staat, in ons eigen handschrift. Dat is onze schat, dat is wat we hier in dit leven komen doen.

Dan moet de schat de wereld in. We kunnen niet gelukkig zitten wezen onder een boom en ‘nog lang en gelukkig’ leven. We komen de wildernis uit met onze schat. Dan zijn er mensen die niet de waarde ervan kunnen inzien en zeggen: wat heb jij nou voor rommel meegenomen? Voor hen is de schat niet bestemd. Steek er geen energie in. En er zijn andere mensen die worden aangetrokken tot je schat, en die er nieuwsgierig alles van willen weten. Voor hen is je schat wel bestemd.

Jos werd Zjos, of Jos 2.0. Iemand die vanuit zijn ziel in alle eenvoud is gaan leven. Die ontdekt: ik heb al betekenis door gewoon niets anders dan Jos te zijn. Die liever met een klant in het bos wandelt, ‘Jos in het bos’, dan in een groot kantoor huist. Dat is zijn schat, en wie hem nodig heeft, die vindt hem. Zijn ziel sprak: ‘Breng mensen in verbinding met zichzelf, met hun eigen belofte, hun bezieling, hun missie.’ Dat is zijn missie. En die kan hij alleen vervullen door die eerst zelf te leven en voor te leven.

Dit boek is een uitnodiging. Om zelf jouw reis te gaan. Het is een oproep die in deze spannende overgangstijd voor iedereen klinkt, wanneer je merkt: mijn oude leven past niet meer, en erkent: ik weet het niet meer. En als je daar hulp bij nodig hebt, ken je nu iemand die dit uit eigen ervaring heeft meegemaakt en een prachtige helper op jouw pad kan zijn. Een magische helper. Te beginnen met dit boek.

Willem Glaudemans

Willem Glaudemans is ontwikkelaar van het Talentenspel en succesvol auteur van diverse mooie boeken over spiritualiteit en leiderschap.

Inhoud

Voorwoord	7
Inleiding	12
Deel 1 Mijn vertrek	15
1.1 Afscheid van ODYS	15
1.2 De Reis van de Held	21
1.3 De zeven stappen	26
1.4 Oproep tot avontuur	28
1.5 De keuze	34
Deel 2 Mijn avontuur	48
2.1 De eerste maanden	48
2.2 Le Pays Cathare	50
2.3 Ontluisterend	59
2.4 Le Piquet	65
2.5 Magische helpers	76
2.6 De Graal	81
2.7 De kentering	88
2.8 De Tempelier	93

Deel 3 Terugkeer naar Nederland	97
3.1 Lastige overgang	98
3.2 Het spel tussen Ego en Ziel	104
3.3 Nieuw leven	108
3.4 Weer aan het werk	112
3.5 Jos 2.0	114
Deel 4 Vijf jaar later	119
4.1 Met vallen en opstaan	119
4.2 De Visser en de Zakenman	121
Dankwoord	126
Bronnen	127

Inleiding

Het is juli 2018 en de zon schijnt in overvloed. Mensen vieren vakantie, koesteren zich in de warmte en genieten van wat nu al de beste zomer van de eeuw genoemd wordt. Nederland wordt al twee maanden verwend met temperaturen die bijna iedere dag weer oplopen tot zo'n 28 graden en we hebben nog geen drupje regen gezien. Het doet me denken aan het heerlijke weer in Zuid-Frankrijk, waar ik vijf jaar geleden zo enorm van genoten heb.

Ik woon op dit moment in een heerlijke recreatiebungalow midden in het Brabantse groen. Hier kwam ik na mijn Franse avontuur 'zomaar' terecht en als hier geen Nederlands gesproken zou worden, had ik me weer in mijn geliefde Katharenland gewaand. Is het toeval dat ik na exact vijf jaar onder een – voor Nederlandse begrippen uitzonderlijk – stralende zon zit, terwijl ik juist met dit boek over mijn Franse periode bezig ben? En van exact dezelfde heerlijke mediterrane temperaturen geniet als vijf jaar geleden, maar dan 1100 kilometer verderop?

Ik geloof niet meer in toeval. Daarvoor zijn er in mijn leven teveel 'toevalligheden' geweest. Steeds word ik door toedoen van andere mensen of externe factoren een bepaalde kant op gestuurd. Vrijwillig of gedwongen – niet altijd leuk – maar wel spannend en altijd in een richting die tot nieuwe wendingen in mijn leven leiden. Neem nu mijn studie- en beroepskeuze. Ik was min of meer in de wieg gelegd om sportleraar te worden. Als kind speelde

ik altijd buiten. Ik was atletisch gebouwd, goed in allerlei sporten en had een goed stel hersens. Het leek na het behalen van mijn gymnasiumdiploma vanzelfsprekend om naar de Sportacademie in Tilburg te gaan. Om er na twee jaar achter te komen dat het beroep van sportleraar helemaal niets voor mij was. Zeer tegen de zin van mijn ouders in brak ik de studie af en belandde ik, bij toeval, in de zorg voor mensen met een verstandelijke beperking. Mijn loopbaan kreeg een totaal andere wending. Ik zou geen gerespecteerde functie binnen het onderwijs bekleden en geen universitaire titel halen zoals mijn vader zo graag had gezien. Ik zou in onregelmatige diensten werken en in de avonduren orthopedagogiek studeren. Vanaf mijn twintigste heb ik vervolgens altijd gewerkt en ernaast, in deeltijd gestudeerd. Ik werd dus toevallig een andere richting opgestuurd. Door wie of wat?

In het begin van dit jaar, we schrijven 2018, ontmoette ik een oud-collega wie ik over mijn leven in Frankrijk vertelde. Hij luisterde aandachtig en opeens zei hij: “Daar moet je een boek over schrijven!” Ja, ja, dacht ik en hield de boot een beetje af. Te vaak was ik in de afgelopen tien jaar al eens gestart met schrijven, en steeds kwam er een kink in de kabel. We namen afscheid, de oud-collega en ik. Maar de gedachte aan een boek bleef. De dag na het gesprek lag er een mooi boek in mijn brievenbus. Het onderwerp? Een vrouw die uitgebreid over haar transformatie schrijft. Ik kon er niet meer omheen. Dit was geen toeval meer. Mijn vuurtje werd aangewakkerd en de gedachten te gaan schrijven lieten mij deze keer niét meer los. Dit was het juiste moment. Sterker nog: het was nu of nooit. En midden in die heerlijke Hollandse zomer kwam het ervan. Ik schreef het boek, terwijl ik putte uit mijn herinneringen en ervaringen. Hoofdstuk voor hoofdstuk bouwde ik het verhaal op en gebruikte als kapstok de zeven stappen uit

het boek *De held met de duizend gezichten* van Joseph Campbell. Over de avontuurlijke tocht van een held die bij het zoeken naar zijn essentie, alle beproevingen weet te overwinnen.

Nu ligt het boek voor je. Ongelofelijk maar waar, en ik ben er heel blij mee! En wat was het schrijven ervan een enerverend avontuur. Op een mij volstrekt onbekend terrein. Steeds zoekend naar de juiste indeling, naar de juiste woorden en toonzetting, naar de juiste vorm en samenhang. Maar ik heb vooral met veel plezier geschreven, flink doorgezet en na een aantal omwegen uiteindelijk mijn doel bereikt. Ik hoop dat je mijn verhaal met plezier zult lezen en misschien inspireert het je wel om zelf op avontuur te gaan, grenzen te verleggen en nieuwe ontdekkingen te doen. Waar en wanneer dan ook. En mocht je je schat vinden, vergeet hem dan vooral niet aan iedereen te laten zien!

Je eigen legende waarmaken is de enige verplichting van de mens. Alles is één. En als je iets wilt, spant het hele universum samen om ervoor te zorgen dat je je droom verwezenlijkt.

(uit De Alchemist van Paulo Coelho)

Deel I

Mijn vertrek

1.1 Afscheid van ODYS

Echte vrijheid zit 'm niet in materieel bezit, maar in het creëren van ruimte om ervaringen op te doen. En om iets nieuws te ontvangen, moet je jezelf eerst leegmaken, eerst jezelf ontdoen van overbodige ballast. Dat is mijn overtuiging. Daarom liet ik alles achter me toen ik op 28 maart 2013 in mijn auto stapte, op weg naar Zuid-Frankrijk. Ik had geen bedrijf meer, geen werk en geen inkomen, geen beroep, geen status ... én ik had geen huis.

Een week eerder had ik na 23 jaar afscheid genomen van ODYS, het bureau voor loopbaanadvies, outplacement, assessment en managementcoaching dat ik had opgericht en jarenlang als zelfstandig ondernemer had geleid. In de dagen voor het afscheid had ik regelmatig aan mijn afscheidsspeech gedacht. Wat zou ik gaan zeggen? Woorden waren altijd mijn wapens geweest; vaak had ik het gevoel dat ik in mijn werk vanaf de kansel stond te preken. “Meneer Pastoor,” noemde ik mezelf dan spottend. Diezelfde Meneer Pastoor droeg ertoe bij dat ik genoeg had gekregen van mijn werk. Ik kreeg er een hekel aan om als een soort dominee of priester te acteren. Aan de mooie woorden, rake spreuken en

scherpe oneliners die mijn mond – en ook mijn pen – verlieten, hield ik een vervelende nasmaak over.

Practice what you preach, of: Volg je hart, het klopt altijd. Dat soort zinnetje gebruikte ik. Ze suggereerden dat ik het zelf wél allemaal goed op een rijtje had en dat ik degene was die de wijsheid in pacht had. In theorie klopte dat wel, maar met mijn eigen leven was ik helemaal niet zo tevreden. Ik werkte volgens het bekende spreekwoord: de beste stuurlui staan aan wal en ik voelde me hoe langer hoe minder thuis in het jasje van de expert en de deskundige.

Voor mijn speech kreeg ik geen zinnig woord op papier. Vlak voor de grote dag besloot ik die hele speech te vergeten en mijn carrière af te sluiten door een andere kant van mezelf te laten zien. Niet meer de sterke, alles wetende professional, maar een kwetsbare en onzekere Jos. Ik stond op mijn eigen afscheidsfeest. Oog in oog met vrienden, collega's, opdrachtgevers en oud-cliënten. Ik keek mijn publiek aan en sprak een paar inleidende woorden. Meer niet. Ik liet de muziek spreken. Muziek die me raakte. Muziek die mijn gevoelens vertolkte. 'Bloed, zweet en tranen,' galmde door de boxen. André Hazes. Ik zag een aantal mensen verbaasd kijken. Is Jos fan van André Hazes? Ja, dus. Ik liet de eenvoudige, maar oh, zo mooie teksten van deze volkszanger voor mij spreken. Aan de woorden die hij met zoveel emoties kon brengen hoefde ik niets meer toe te voegen. Het bijzondere geluid van de bandoneon zorgde voor dat extra vleugje melancholie.

'Ik heb het goed gedaan, maar ook zo fout gedaan
als ik terugkijk in de tijd
een lach met tranen, zo voel ik mij vandaag
geproefd van het leven zoveel vrienden ongekend...

Met bloed, zweet en tranen
zei ik: rot nu maar op
Met bloed zweet en tranen
zei ik: vrienden, dag vrienden, de koek is op...

Ik heb geluk gekend, maar ook verdriet gekend
hoe vaak stootte ik mijn kop?
Maar toch, ik ben tevreden met alles wat ik ben
als je roem voorbij is, moet je kijken wie je nog kent

Met bloed, zweet en tranen
zei ik: rot nu maar op
Met bloed zweet en tranen
zei ik: vrienden, dag vrienden, de koek is op!

Eindelijk kon ik mijn boodschap overlaten aan een ander.
Wat een luxe! Ik zag de blikken van de mensen: hun verba-
zing, gevolgd door ontroering en een glimlach. Zelf voelde ik
me heel kwetsbaar. Maar vooral blij, dat ik eindelijk deze kant
van mezelf kon laten zien. Dat was een enorme opluchting!
De drie minuten dat dit lied te horen was in het Evoluon in Eind-
hoven, mijn geboortestad, zal ik nooit meer vergeten. Op deze

plek ontdeed ik me van die loodzware, professionele ODYS-jas en hier, tijdens dit lied, kwam Jos weer tevoorschijn. Mijn hart opende zich en dat was hard nodig. Daardoor kon ik alle warmte, liefde, toespraken, sketches, speeches, cadeaus van de mensen die voor mij waren gekomen, ontvangen. Ik voelde me overwelddigd. Na afloop zinderde ik – in gezelschap van vrienden Laura en Martijn – nog na: een gevoel alsof je heel lang in de zon hebt gelegen. Ik was beduusd hoeveel ik had ontvangen en onder de indruk van hoe mooi dit afscheid was geweest.

Ik reed in mijn auto mijn eigen heldenreis tegemoet. Met mijn hele bezit op de achterbank. Twee koffers en een weekendtas met daarin de laptop, iPad, en iPhone, een landkaart, een boekje over de Languedoc en natuurlijk mijn paspoort en bankpas. Alles had ik losgelaten. Het meeste meubilair in mijn kantoor was door de nieuwe huurder overgenomen. De heerlijke zitbank, de fauteuils, de planten en de schilderijen had ik via Marktplaats kunnen verkopen. Maar al mijn boeken dan? Die waren van grote waarde voor mij en mijn werk geweest, maar hoefden niet mee naar mijn toekomst. Ze hoorden bij ODYS en ik wilde afstand van ze doen. Niet door ze achter te laten en ook niet door ze te verkopen. Ik heb ze stuk voor stuk weggegeven, aan de vele lieve en aardige mensen die ik ken. Een cadeautje van mij aan hen. De ontvangers waren blij verrast geweest, beschouwden mij als een soort Sinterklaas. Ik op mijn beurt was dankbaar dat de boeken in goede handen terecht waren gekomen, en dat de kennis daarin niet verloren zou gaan. Een voormalig cliënte die zelf een trainingsbureau wilde starten, ontfermde zich over de resterende boeken die ik anders naar de kringloop zou hebben gebracht. In slechts een week tijd waren alle kasten leeg. Het had me geen enkele moeite gekost om de boeken, de readers en de mappen die me zoveel jaren

trouw hadden vergezeld, los te laten. Ook van mijn spullen thuis had ik, op een paar boeken en cd's na, zo goed als alles verkocht of weggegeven. Zo min mogelijk huisraad opslaan, dat was het doel geweest. Als ik straks ergens opnieuw zou gaan beginnen, wilde ik dat écht opnieuw doen. Met andere en nieuwe spullen. Hoe bizar, rigoureuus en impulsief mijn plan wellicht ook leek, ik twijfelde geen moment. Met ram als sterrenbeeld kan ik inderdaad wel eens impulsief zijn, maar ik wist het zeker. Ik was écht klaar met dit leven. Alles wat me daaraan herinnerde mocht verdwijnen. Alsof ik schoon schip moest maken en dat hoofdstuk uit mijn leven niet op een andere manier zou kunnen afsluiten. Het opruimen ging vanzelf, als in een flow. Wat bleef had vooral praktische waarde. Twee dozen met enkele boeken en fotoalbums, een doos met keukenspullen, een wasmachine en een box met kleding. Die zou ik opslaan, tot het moment dat ik weer ergens vaste grond onder mijn voeten zou hebben. Het afscheid van ODYS was de kroon op een lange en intensieve loopbaan. Het afleggen van mijn professionele schild was nodig om zonder ballast, frank en vrij, een nieuw avontuur tegemoet te gaan.

Dit boek vertelt een persoonlijk verhaal. Het verhaal van Jos. En wie Jos is, is goed zichtbaar in de woorden van mijn vriend en bedrijfsastroloog Han van Straaten, die in zijn speech op een bijzondere wijze zijn beeld van mijn werk en mijn leven schetste:

Voor Jos

'Zoveel gefocuste kracht en enthousiasme enerzijds
zoveel gevoeligheid en empathie anderzijds
hoe verenigt een mens dit in zichzelf?
Gids van mensen in de buiten- en binnenwereld
delper in organisaties naar verborgen dieptes,

wat je niet altijd in dank werd afgenomen,
Vasthoudende terriër, functioneel breekijzer.
Indringend betrokken liet je mensen geboren worden,
in je kraamkamer vol elementenkleuren.
Een visionair met vergezichten,
altijd nieuw perspectief zien en bieden,
Mensen en bedrijven leiden door de woestijn,
maar waar is mijn eigen plek?
Veel heb ik gezworven met mijn huis en haard.
Gewoond in bossen en boerderijen.
tot de onrust mij weer verder dreef.
Mijn Zwerver en Pelgrim voorkwamen te diepe
hechting.
Mijn huis is niet van deze wereld,
mijn oorsprong en bestemming liggen elders,
voorbij de waar te nemen horizon.
In mij echoot een ander weten,
van stilte en harmonie.
van schoonheid, samen en ontroering.
de impliciete wereld, de Nieuwe Aarde,
Als toegewijde medecreator
bouw ik hieraan verder,
ik word de verteller van mijn eigen Weg.
Ik volg mijn innerlijke roep,
Pyreneeën, Carcassonne,
mijn barensweeën worden sterker,
in eenvoud wil ik daar opnieuw geboren worden'.

Beste Jos, tenslotte geven de sterren en planeten je
het volgende weerbericht mee voor de komende tijd:
Durf te sterven aan je oude identiteit, trek je jas uit.

Het lot zal je stap voor stap je pad wijzen. Ga als de Sjamaan. Let op de tekenen.

Han bleek een vooruitziende blik te hebben!

Ik verbleef twee nachten in Vézelay, Frankrijk, waar ik de prachtige basiliek Sainte Marie-Madeleine bezocht, en op paaszaterdag arriveerde ik in het Katharenland. Ik bevond me in Belvianes et Cavi-rac, zo'n zeventig kilometer ten zuiden van Carcassonne. Ik zou in de kleine, maar sfeervolle gîte naast het huis van Anneke en Peter logeren. Dit stel woonde al meer dan twintig jaar in Zuid-Frankrijk en ze werkten beiden in de reisbranche. Peter als gedreven reisorganisator en Anneke als zeer deskundige gids van het gebied. Ik had, toen ik op hun domein aankwam, op de zijgevel van de gîte een naam zien staan: 'Le Conte du Graal'¹. Ik was stomverbaasd. Wat had Han mij een week ervoor als boodschap meegegeven? "Let op de tekenen", had hij gezegd. In deze streek waar, volgens de overleveringen, Maria Magdalena had geleefd en waar velen op zoek waren geweest naar de Graal kon dit geen toeval zijn. Dit was een niet te ontkennen signaal. Net als Parcival, Boeddha, Odysseus en de herder Santiago (uit het boek *De Alchemist* van Coelho) liet ook ik het vertrouwde thuisland los. Ook ik kon de roep niet weerstaan. Ja, ik stond aan het begin van mijn Reis van de Held. En misschien was ik zelf ook op zoek naar de Graal...

1.2 De Reis van de Held

Ooit had ik op het gymnasium les in Latijn en Grieks gekregen. Wat een drama was dat, in het begin. Een écht Grieks drama! Hoe vaak ik me niet heb afgevraagd wat het nut ervan was om al die ingewikkelde oude grammatica uit het hoofd te leren ... maar

¹ *Het verhaal van de Graal*

ik wist dat het erbij hoorde. Je zat samen met je klasgenoten in eenzelfde schuitje en je deed het gewoon. En gelukkig waren er hele leuke en inspirerende docenten op die school. Achteraf ben ik enorm dankbaar dat ik met de klassieke talen ben opgeleid en kennis heb mogen maken met de boeiende historie van het Romeinse Rijk en het oude Griekenland. Ook de vele keren dat ik over filosofen als Seneca, Plato en Socrates hoorde vertellen, – en erover moest lezen – koester ik nu. Gelukkig was de lesstof met de jaren steeds interessanter geworden, en ik werd vooral geraakt door de Griekse mythologie en de boeiende verhalen over goden en halfgoden en het contact tussen goden en mensen. Via deze verhalen gaven de oude Grieken verklaringen voor het ontstaan van de wereld, de hemellichamen, de mensen, de goden, het kwaad, ziekten, natuurverschijnselen en de oerelementen aarde, water, vuur en lucht. De verhalen vormden de basis van de religie van de oude Grieken, maar vormden ook mij, onbewust. Ik vond het fascinerend. Er ging stap voor stap een nieuwe wereld voor me open. Zeker toen ik in de laatste twee jaar van de opleiding de *Ilias en Odyssee* van de dichter Homerus in het Grieks las, c.q. moest vertalen. In de *Ilias* vertelt Homerus over een fase uit het tiende en laatste jaar van de Trojaanse Oorlog. In de *Odyssee* gaat het over de laatste 41 dagen van de eveneens tien jaren durende omzwervingen van de held Odysseus – de bedenker van de list met het paard van Troje – die zich de haat van de zeegod Poseidon op de hals had gehaald. De godin Athena bleef hem echter wel steunen: zij stelde alles in het werk om hem een behouden thuiskomst te bezorgen. Een boeiend gevecht tussen twee goden, met Odysseus als speelbal. Iedere les werd ik meegenomen in de avonturen van Koning Odysseus, die op de terugreis naar zijn eiland Ithaka met zoveel tegenslag te maken kreeg. Het was een periode in mijn leven waarin

ik het zelf niet gemakkelijk had. Ik was de weg behoorlijk kwijt. Op mijn zeventiende verhuisden wij als gezin naar Eindhoven, de stad waar we ooit vandaan waren gekomen. Ik moest op een flink wat strengere school dan ik gewend was, de laatste twee jaar van het gymnasium afmaken. Als een vreemde tussen allemaal leerlingen die al jaren bij elkaar in de klas hadden gezeten. Dat was een hele vervelende tijd! Eigenlijk trok ik me een beetje op aan Odysseus, die uiteindelijk alle tegenslagen zou overwinnen. Hij werd mijn held. Het was dan ook niet raar dat de naam Odysseus spontaan in mij opkwam toen ik drie decennia terug een naam voor mijn bedrijf zocht. Het werd ODYS.

Het boek *De Terugkeer van de Koning* van Ton van der Kroon blies rond mijn dertigste mijn belangstelling voor mythen, sagen en archetypen een nieuw leven in. Ook kwam ik in aanraking met het eerdergenoemde boek *De Held met de Duizend Gezichten* van Joseph Campbell. Deze schrijver en hoogleraar mythologie wijdde zijn leven aan het onderzoeken van oude mythen, sprookjes en andere verhalen. Eeuwenoude verhalen waarin zielsprocessen worden doorverteld. Hij ontdekte een archetypisch patroon, of stramien, dat in al die mythen en verhalen terugkeerde. Dat patroon noemde hij treffend: de Reis van de Held. Deze reis beschrijft in essentie de 'levensreis', of de spirituele zoektocht die iemand aangaat op zoek naar zijn ware ik, naar zijn essentie. Waar een lot je wordt opgelegd (bijvoorbeeld in de vorm van ziekte, ongeluk, ontslag of overlijden), maak je bij het zoeken naar je essentie een keuze uit vrije wil. Het wordt je aangeboden. Het is een kans om een schat uit je innerlijk op te graven.